

Török Panka

Profán stációk

Első stáció

Baudelaire, szeress, ahogy sosem szerettél,
és told elém, flaskádban bármi van.
A bíbor őszebe fullad a deres tél,
és nem vetítenek újat a moziban –
Milady csak magánszámát figyeli már,
és abból sósan, édesen is épp elég;
egyetlen gyógyszerem a teli bár,
vegytisztá szenvedésben lelkem ég.
Az abszint rám kacsint, zöld a cukor.
Homlokomon holt hadak küzdenek.
Kerestelek, de találni: pokol,
és nem jössz vissza, ha elküldelek.
ha elkábít a füst, a révület,
hogyan legyek feddhetetlen nélküled?

Második stáció

Méricskéld lélegzetemet, ahogy
lombikba öntöd létezésem
és összerázod. Mint a Hold, ha fogy
melletted egyre tompább fényem.
Ne pusztíts el; ez egyszer nem hagyom –
hadd legyek én, ki csöndesen beszél,
ki szerethet, örökké és nagyon,
de nem hiányzik szavából az él.
Kinyújtom kezemet; az alkarom
remeg. Te azt hiszed, csak furcsa tény.
Ami neked egyszeri alkalom,
itt gondosan megkomponált remény.
Sarokban állsz, lefordított edényen
csak árnyékod van itt, nekem csak fényem.

06 30

Akármikor előteremtelek
a füstből fájdalmas napokon
mint semmijére büszke kisgyerek
és nemléted mosollyal fogadom
És szépnek látom minden kis hibádat.
A nyers ítéletet tekintetedben
valami rezdül – bár nem ér a bánat
vonz az, mitől más, *bárki* visszaretten
S ahogy a füstből összeáll az arcod
a hajnali köd telepszik nyakamra.
A szépség változik, hiába tartod
az emlékét – mint pajzs – védőn magadra
csak ez a köd, a füst marad veled
az emlék lóg akasztva őszi fákon
csak a fogak, vádló tekintetek
és hogy hiába adtam meg a számom.

Enteriőr **Nemes László**, **Horváth László** és **Karner László** munkáival

